

SÍK SÁNDOR VERSEI

SZENT CSALÁD

*Fekszem a fűben a napon,
Szememre húzva kalapom.
Ölel a forró fényözön.
Más semmivel nincs most közöm.*

*Árad belém a végtelen,
A határtalan szerelem,
A mindenséget ölelő:
Most minden egy és minden Ő.*

*Mind, aki issza sugarát,
Iker, rokon, felebarát.
Ő én családom, szent család,
Fejed ha mellém hajtanád!*

*Én te vagyok és te vagy én.
Nincs más igaz a föld színén:
Mind, ami az Egyből való,
Egymásnak szívére való.*

*Atyámfiai, gyerekek,
Csak egyet tudok: szereték.
Igyátok fel a fény szavát:
Vagyunk: szeressünk! Nincs tovább.*

(1956. július)

TÖRÖTT RÁDIÓ

*Kis asztalon ébenfa ládikó.
Varázsszemével rád néz: rádió.*

*Üveglapján sok büszke név rezeg,
Jelek, világok, kinyújtott kezek.*

*Karcsú forgói hívnák, öntenék
Hét világrészből a gazdag zenét.*

*Egy billentés s már hallanál ígét:
Eljönne hozzád az emberiség.*

*A Végtelen beszél, ha egyet intesz,
Én Istenem, milyen szép volna mindez!*

*De a szegény gép nem tud hallani:
A belsejében eltört valami.*

*Eltört, vagy megrepedt, vagy kialudt ?
Vagy a Mester egy percre elaludt,*

*Mikor szerelte, s már így született ?
Mindegy, szegény gép néma és siket.*

*Hiába szól a szép emberi szó,
Nem fog rezegni ez a rádió.*

*Egen és földön zeng a Nagy Zene,
De nincs itt szív, mely visszazengene.*

*A szív megállt, a finom test halott.
— Szíves rádiók, imádkozzatok,*

*Hogy testvértekre rátaláljon egyszer
És adja vissza életét a Mester.*

KRISZTUS MINDENFELŐL

Megnyitom ablakomat: csöpp templom néz a szemembe:

Krisztus az égi Király, Krisztus a földi szegény.

Tárom a másikat is, szűk téren templom amott is:

Krisztus a mennyei Szív, Krisztus a pesti lakó.

Házi körömben is itt, folyosóm kápolnai mélyén:

Krisztus a virrasztó, Krisztus a kisdedeké.

Ennyi felől ölel íme körül. Ó, lépni se tudsz már,

Nézni se nélküle már: rajtad a drága szemek.

Várai láncával lám kívül is így bekerített,

Szíve bizalmas ölen szívbéli régi rabot.

Már hova is mennék, sokat élt öreg én, hova innen ?

Már mibe volna nekem vetni világi reményt ?

Túlontúl kitanultam már sorját e világnak:

Ó tudom én, tudom én, menni mikor, hova jó.

Fürgén és szabadon megyek is, vár rám a küszöbnél

Krisztus a teljesülés, Krisztus az elnyugovás.